

Internetconsultatie.nl

Onze referentie
2018-00020433/RFENT

Den Haag
25 mei 2018

Betreft
Consultatiereactie Besluit herstel en afwikkeling van verzekeraars

Geachte heer, mevrouw,

Graag maken wij van de gelegenheid gebruik om te reageren op het concept Besluit herstel en afwikkeling van verzekeraars

Algemeen

Het Verbond steunt de grondgedachte in de wetgeving dat bepalingen zijn ontleend aan EU wetgeving voor banken (de BRRD), maar toegesneden op verzekeraars. Dit reflecteert in onze optiek dat de minister terecht rekening houdt met verschillen tussen banken en verzekeraars waar het gaat om herstel (voorbereidend crisisplan) en afwikkeling. Omdat er geen liquiditeitsprobleem is (of een bankrun kan plaatsvinden), is er een ander perspectief ten aanzien van de noodzaak van gedetailleerdheid en de tijdsdruk van herstel- en afwikkelingsplannen. Hieruit vloeit ook logisch voort dat dergelijke plannen niet jaarlijks hoeven te worden bijgesteld, uitgezonderd als zich significante veranderingen hebben voorgedaan qua strategie, zoals bijvoorbeeld bij een overname. De minister stelt daarom vast dat voorbereidende crisisplannen en afwikkelingsplannen van verzekeraars ten minste elke drie jaar geëvalueerd worden.

Voorbereidend crisisplan

We onderschrijven dat het voorbereidende crisisplan ervoor dient te zorgen dat een verzekeraar in financieel gezonde tijden nadenkt over de te nemen stappen voor de situatie waarin zijn financiële positie ernstig verslechtert. Het doel van het plan is om oplossingen te onderzoeken en beschikbaar te hebben voor mogelijke crises en het plan gaat in op de financiële, operationele en juridische haalbaarheid van deze oplossingen; dit is al gemeengoed voor grote verzekeraars.

Belangrijk daarbij is dat de wetgever bevestigt dat een voorbereidend crisisplan aan de orde komt bij een aanzienlijke verslechtering van de financiële positie op basis van Solvency II regels en ter voorkoming van een overschrijding van de wettelijke kapitaalseisen, dus het solvabiliteitskapitaalsvereiste (SKV) en het minimumkapitaalsvereiste (MKV). De wetgever laat het vervolgens over aan de verzekeraar om te bepalen of een eigen solvabiliteitsnorm past in het voorbereidend crisisplan. Dit lijkt ons juist en is in lijn met de Solvency 2 regelgeving. Het kan immers niet zo zijn dat dit wetsvoorstel een nieuw solvabiliteitscriterium introduceert, laat staan een waarderingssystematiek (voor individuele portefeuilles) zou voorschrijven die niet in lijn is met de Europese regels die gelden voor verzekeraars in een going concern situatie.

Tevens is van belang dat DNB bij de beoordeling van voorbereidende crisisplannen zich met name een oordeel vormt over wezenlijke tekortkomingen of wezenlijke belemmeringen die de uitvoering van het voorbereidende crisisplan in de weg kunnen staan. De reikwijdte van de term 'wezenlijk' is in onze optiek geen open norm, maar wordt bepaald door de voorwaarden die de wet aan voorbereidende crisisplannen stelt (artikel 26.5). Graag zouden we van de minister bevestigd zien dat indien wordt voldaan aan de eisen die de wet stelt aan een voorbereidend crisisplan er geen sprake kan zijn van een wezenlijke tekortkoming.

Afwikkelingsplan

Het Verbond waardeert dat de wetgeving is gebaseerd op het gegeven dat er "... meer tijd is de afwikkeling van een verzekeraar ter hand te nemen, en dat er dus bewust voor is gekozen het afwikkelingsplan op onderdelen een ander karakter te laten hebben dan bij banken. De diepgang van de plannen is daarmee proportioneel aan het tijdspad waarop een afwikkeling dient te worden gerealiseerd." Dit is terecht een belangrijke voorwaarde die de Minister in de wet opneemt.

De wetgever stelt vast dat een afwikkelplan nodig is voor elke entiteit die zou kunnen worden afgewikkeld. In de memorie van toelichting wordt daarbij aangegeven dat dit niet wil zeggen dat ook alle onderdelen van een groep voor afwikkeling in aanmerking komen, onder meer afhankelijk van de aard van de activiteiten die een entiteit verricht. Wij stellen vast dat de buitenlandse verzekeringsdochters van een in Nederland gevestigde groep buiten een groepsafwikkelingsplan vallen.

Het afwikkelingsplan beoogt belemmeringen bij de toepassing van de afwikkelinstrumenten te beperken. De wet noemt vier afwikkelinstrumenten. Afhankelijk van de verzekeraar zal een instrument toepasbaar zijn. Wij achten het van belang dat het afwikkelplan zich richt op een specifiek afwikkelinstrument, en niet noodzakelijkerwijs alle vier de afwikkelinstrumenten meeneemt. Dat zou tot een veelheid van afwikkelingsituaties leiden, die allemaal hun eigen beperkingen kennen. In overleg met de verzekeraar zal naar het meest toepasbare instrumenten gezocht moeten worden. Op basis van dat scenario kan de afwikkelbaarheid beoordeeld worden.

In het algemeen kijken we met enige zorg naar de afwikkelbaarheid. De formulering in de wet laat de mogelijkheid open dat de toezichthouder voor een zeer strikte uitleg kiest, die tot ingrijpende maatregelen kan leiden en daarmee ook tot aanzienlijke kosten. Vanuit het Verbond bepleitte de sector al eerder een soort arbitragemechanisme om meningsverschillen hierover tot een redelijk eind te laten komen.

De voorgestelde wetgeving (artikel 5, onderdeel e) kent als uitgangspunt dat de entiteit zo snel mogelijk goed afwikkelbaar wordt en voegt toe dat het hierbij "wel van belang (is) dat een eventueel benodigde aanpassing van de organisatie aanzienlijke kosten met zich kan brengen. DNB dient daarmee rekening te houden en de verzekeraar zo mogelijk in staat te stellen eventuele benodigde aanpassingen op een kosteneffectieve wijze door te voeren.

Hierbij dient een balans te worden gezocht tussen het enerzijds binnen afzienbare termijn realiseren van afwikkelbaarheid en anderzijds voorkomen van onevenredig nadelige gevolgen voor de verzekeraar“. Wij hechten veel waarde aan de invulling van deze bepaling, omdat in de huidige omstandigheden in de verzekeringssector de winstgevendheid onder druk staat en kosteneffectiviteit een belangrijke strategische component voor verzekeraars is. Daarbij past niet dat resolutieoverwegingen en het opstellen van een afwikkelingsplan een belemmering zouden vormen voor een efficiënte bedrijfsvoering in going concern. Dit zou naar mening van het Verbond nadrukkelijker in de Nota van Toelichting opgenomen mogen worden.

Financiering van afwikkeling van een verzekeraar

Het Verbond hecht er aan te benadrukken dat de financiering van de afwikkeling van verzekeraars niet ziet op het tekort dat bij de faillerende verzekeraar is ontstaan, zoals ook in artikel 3A:138 (4) wordt opgemerkt. Om te voorkomen dat deze financiering nodig is dient er terughoudendheid te worden betracht bij de inschatting van de waarde van de eigendomsinstrumenten (3A:138 (3a)) of bij de tussentijdse uitkeringen (3A:138 (3b)). Immers, als de tussentijdse uitkeringen te hoog worden vastgesteld zal dat leiden tot een hogere kans op een tekort dat ten laste van andere verzekeraars gebracht zal worden. We bepleiten dat expliciet wordt vermeld dat er terughoudendheid zal worden betracht in de vaststelling van de voorlopige uitkeringen.

Ingevolge het voorgestelde artikel 3A:89 Wft, draagt DNB er zorg voor dat in beginsel door een onafhankelijk persoon een waardering van de activa en passiva van de entiteit wordt verricht voordat DNB besluiten neemt in de zin van het voorgestelde artikelen 3A:85-87. Het ontwerp Besluit herstellen afwikkeling van verzekeraars beschrijft de waarderingsgrondslagen. We benadrukken dat dit ziet op de waardering van de verzekeringsverplichtingen in het gone concern scenario, waarbij er een overdracht plaatsvindt. Het Verbond constateert met nadruk dat voor de waardering in het going concern scenario de volledige set aan Solvency II regels gelden en er – consistent met het Europese regelgevende kader voor verzekeraars – geen nieuwe daarvan afwijkende waarderingssystematiek wordt geïntroduceerd.

Daarnaast dient DNB bij de vaststelling van de vereiste solvabiliteit na toepassing van het afwikkelingsinstrumentarium, rekening te houden met de uitkomsten van de ORSA. Het Verbond merkt op dat dit in een gone concern situatie en rekening houdend met het kunnen verhandelen/overdragen van een portefeuille tussen ter zake goed geïnformeerde, tot een transactie bereid zijnde partijen die van elkaar onafhankelijk zijn, begrijpelijk is. Echter, in een going concern situatie mag een eventuele ex-ante waardering – conform de Solvency 2 regels – er niet toe leiden dat er een nieuw solvabiliteitscriterium wordt geïntroduceerd.

Vanzelfsprekend zijn wij graag bereid om vragen te beantwoorden en onze reactie in een gesprek nader toe te lichten.

Met vriendelijke groet,

H.L. De Boer